

Станіслаў ЛІПСКІ:

«ЛЮБОЎ ДА СПОРТУ МНЕ НА ГЕННЫМ УЗРОЎНІ ПЕРАДАЛАСЯ»

Спартыўная драма — яго любімы жанр у кіно, а па жыцці спорт — лепшыя лекі і выратаванне. Станіслаў Ліпскі — прыклад таго чалавека, які калі ставіць мэту перад сабой, то робіць усё патрэбнае, каб дасягнуць яе. Галоўнае — займацца любімай справай і развівацца ў сваёй вобласці. Год таму гэты юнак пакінуў перспектыву працы на заводзе ў прышоў на тэлебачанне, бо толькі яно магло наблізіць яго да здзяйснення мары. Ужо вядомы глядачам, як карэспандэнт «Навін рэгіёна» і рубрыкі «Матч-бол», цяпер Стас прымярае на сябе амплуа вядучага спартыўных навін.

са мной. Я ўдзячны нябесам, што наблізіў да сваёй мары. Магчыма, аднойчы я і каментатарам стану, а пакуль буду раскадваць людзям пра спорт. Заўсёды радаваўся любоў матчамасці пагаварыць на гэтую тэму, і вось яна з'явілася.

— *Раскажы аб камандзе, у якой ты працаваў на тэлебачанні дагэтуль...*

— На тэлебачанне я прыйшоў «з вуліцы» праз год таму. І за гэты час мяне на канале вырасілі. Былі людзі, якія маглі сказаць, што тут відэа не так напісана, а замест аднаго пытання было б лепш задаць іншае. Прафесійны стрыманасць у мяне выпрацаваўся дзякуючы майму былому кіраўніку Воляе Шпілёўскай, калеге Юліі Аляксандравай, якая прывяла мяне ў спартыўны аддзел, калі ім патрэбна была дапамога на мінулай Алімпіядзе. Тады мяне пасадзілі і сказалі: «Шукай, пішы!» Але да гэтага была Аксана Шыдулоўская, з якой я паехаў на сваё першае здымкі, які практыкаваўся на тэлебачанні. Для мяне яна настаўнік, та і сябра, да якога заўсёды магу звярнуцца з любым пытаннем. Нядаўна мы вярнуліся да таго першага эпізоду, калі зноў разам ехалі рабіць сюжэт і я паказваю час, — правіла праца. Насамрэч можна многіх людзей называць: Ганну Яфімаву, Мікалая Ступу, Андрэя Іванова — кожны з іх даваў нешта сваё, каб у мяне усё атрымалася.

Рабочы момант: інтэрв'ю з Максімам Мірынм.

ды была прыхільніцай таго, што спорт загартоўвае і дапамагае характар выпрацаваць. З часам я і сам пайшоў у валебольную школу, хоць больш любіў футбол. У Жлобіна гуляў у валебольнай камандзе дублёраў. Пры гэтым паспяваў і вульчыца добра, і кнігі чытаць. Але, калі нешта ў жыцці не атрымлівалася, я шукаў паратунку ў спорце. Там жа галы, драматызм — задавальненне, якога больш нідзе не знойдзеш... Спартыўная драма наогул мой любімы жанр у кіно. Нядаўна нават злавіў сябе на думцы, што адна з маіх мэт — зняць фільм у гэтым жанры.

— *Што падтуркнула цябе да жадання кардынальна змяніць сваё жыццё?*

— Я працаваў на заводзе, займаўся металургіяй, але марыў аб спорце. Калі б не мінулыя траўмы спіны, то займаўся б ім прафесійна. А так, як я займаюся ім зараз, — мая адзіная магчымасць пакуль што заставацца ў тэме. Вырасціў паспрабаваць і прыйшоў у Балтэсправадзі кампанію. Колькі сябе памятаю, усе спартыўныя трансляцыі падліпі тут. Спачатку мяне ўзялі ў рэгіянальныя навіны карэспандэнтам. Я разумю, што займацца давядзецца рознымі тэмамі. Калі выдавалася магчымасць рабіць нешта на тэму спорту, то радаваўся. Увесь час кантактаваў са спартыўным аддзелам, прыходзіў, каб паглядзець, што і як. Потым удалося узняцца на прыступку ў плане вопыту і прафесіяналізму. Галоўнае спрабаваць, тады усё атрымаецца.

— *Якой была твая рэакцыя, калі першы раз пабачыў сябе на экране?*

— Добра памятаю, што адбылося гэта тады, калі ў дзень канца года была прызначана зборная Іспаніі. Я паехаў рабіць сюжэт на «Дынама». Да эфіру часу было нямашта, калі вярнуліся са здымак, таку эманціраваў і аддаў. А потым, уключыўшы праграму, пабачыў сябе ў кадры. Адчуваўся мая няўпэўненасць, напор, хацелася ж раўняцца на вядомых каментатораў — вось я і імкнуўся раскадваць, як яны. Але ўсё, што рабіў, было шчыра.

— *У чым дапамагла табе «Школа тэлевізійных кадрав»?*

— Па сутнасці, тры месяцы навучання там далі мне магчымасць раскласці веды, якія ўжо набыў тады на практыцы, па палічках. Там былі выкладчыкамі людзі, што ўсё жыццё займаюцца тэлебачаннем. Нам выкладлі тую ж тэхніку мовы, тлумачылі і паказвалі, як вядзіць сябе ў кадры, куды глядзець і пра што казаць. Там даюць азы, а потым кожнаму павінен сам знайсці і выпрацаваць свой стыль. Узвільняць тыя ж пробы перад камерай: мы запісваліся, а потым праглядалі і аналізавалі свае памылкі. І тады ўсё было зразумела, куды глядзець і як рука трываць.

— *Амплуа вядучага дэжурна і пазней правільнае дрэск-кодэ. Прымай удзел у пошуку твайго экраннага вобразу?*

— Вось зараз я буду ў кадры ў якасці вядучага. Нядаўна мы паехалі разам з нашым стылістам і краму і сумесна пачалі падбіраць «гардэроб» для эфіра. Прымервалі піжмакі, кашулі. Калі

некаму нешта не падабалася, то не ўзікала проблем з выбарам іншага варыянта. Для вобразу, у якім я буду на экране, ужо зрабілі ўсё загатоўкі. Канчатковы варыянт можна будзе ўбачыць у кадры. Я згодны, што трэба добра апрацаваць, таму што прадстаўляе галоўны канал краіны. Аднак больш важная задача — данесці да гледача інфармацыю, прапусціўшы яе праз сябе, а тут ужо ў кожнага свой падыход.

— *Калі вядучы раскадвае пра важныя падзеі, ці варта яго паказваць уласную рэакцыю на іх у кадры?*

— Я лічу, што трэба. Зразумела, не ты здымаеш сюжэт. Але калі цябе зачепіла навіна, якую асвятляе карэспандэнт, то ты павінен падаць яе так, як адчуваеш. Навіна — яна ж ці праблема ў аснове сваёй, ці радасць, ці яшчэ нешта, і трэба перадаваць такую адценні адпаведна. Інакш падзеі ўспрымуць як інфармацыю, не больш. А раптам, выказаўшы сваё стаўленне, ты зможаш выклікаць эмоцыі ў гледача. Важна, каб прысутнічала жывая рэакцыя на тое, што адбываецца.

— *У сваім першым інтэрв'ю ты казаў, што хацеў бы дасягнуць прафесійных поспехаў. Якім бачыш свой далейшы рост?*

— Зараз я буду два дні вядучым і тры дні карэспандэнтам. Рэальна разумю, што аднойчы магу надакучыць у кадры і тады, мабыць, застануся проста спартыўным журналістам. А там, можа, пашчасціцца працаваць каментатарам, альбо кіно пачну здымаць. Хоць яны, каб героі іх былі беларусы.

Алена ДРАПКО.

Наш карэспандэнт — адзіны прадстаўнік СМІ, які стаў «фігурай» на першай у Віцебску гульні ў «жывыя шахматы».

Гульня адбылася ў Міжнародны дзень шахмат на тэрыторыі Віцебскага абласнога музея героя Савецкага Саюза М. Ф. Шырокова.

А хацеў жа быць канём!

У мінулыя суботу Віцебск не радаваў надвор'ем. Перыядычна ішоў дождж. Таму, зразумела, калі ішоў да месца ўнікальнай падзеі, усё думаў, што будзе рабіць арганізатары гульні, калі пойдзе лівень? Шкада ж людзей, якія становяцца «жывымі шахматамі»! Але адбыўся «звычайны чужды»: перад заплаваным пачаткам — а 17 гадзіне — раптам выглянула сонейка і быццам павіншава арганізатараў і ўдзельнікаў мерапрыемства.

Але ж перад пачаткам шахматнай «бітвы» ўзмацніўся вецер, які літаральна сам пачаў гуляць у шахматы, зробленыя з пеналпасту. Мо і дробязь, а мяне гэта вельмі ўразіла: лёгкія фігуры вецер «перастаўляў», перакульваў... Гуляў!

Гульцямі ж сталі два члены групы ваенна-гістарычнай рэканструкцыі «Таварышы за зброй». Гэта людзі розных узростаў (сворд іх ёсць і дзяўчаты), якія захапляюцца гісторыяй Другой сусветнай вайны. Здымаюцца ў фільмах, заўсёды з задавальненнем бяруць удзел у розных мерапрыемствах — не толькі ў Віцебску.

Белымі гуляў «чырвонаармеец», а чорнымі — «немец».

Паколькі членаў клуба было менавіта чым патрабавалася «жывых фігур», і людзей у цывільным запрасілі стаць «фігурамі». Тыя, хто прыйшоў убачыць на свае вочы гульню, у большасці сваёй адразу з задавальненнем пагадзіліся стаць пешкай, сланом, каралям і гэтак далей. Праўда, чамусьці катарычарна адмаўляўся стаць на дошку супраціўніка музея, нават нягледзячы на тое, што яе начальніца публічна паабяцала ёй прэмію...

І проста як у папулярнай фільме «Аперачыя «Ы»», або Новай прыгоды Шурынка», аўтар гэтых радкоў шчыра парадаваўся, калі дырэктар вышэйшага музея Ірына Александрэяна Шышкова праланавала яму... стаць пешкай. Безумоўна, пісаць пра «жывыя шахматы» — адно, а паўдзельнічаць у гульні — зусім іншае. А хацеў жа быць канём, і пажадана белым. Тым больш што коней белых два, няўжо не маглі аднаго з іх даверчы мне?

Пешка ідзе: b2-b3

Дырэктар музейнай установы сказаў, што ў перспектыве згуляць у «жывыя шахматы» будуць запрашаць прафесійных шахматыстаў. Задумана штогод аргани-

зуваць турніры. А па-за імі кожны ахвотны зможы прыйсці ў музей і згуляць на вялікай дошцы вялікімі фігурамі. А калі хто захоча згуляць у «жывыя шахматы», у музей дазваляюць, калі, вядома, у гульцоў будзе дастаткова сяброў, каб яны сталі «фігурамі». Удзельнікам арганізаваных экскурсій будзе працай.

І вось пачалася гульня. Мне сонейка літаральна свяціла ў вочы, так што хацелася перайсці ў ценя. Ды неўдзяж мне, «пешцы», які і іншым фігурам, пакадце поле бітвы.

Адураду падчас гульні стала зразумела, што, трэба было б, каб у гульцоў была паралельна і стандартная шахматная дошка: пакуль разбярэцца, які ход зрабіць, як правільна назваць пазіцыю фігуры, якой трэба пераходзіць на іншую, — вельмі, пагадзіцеся, цяжка. Тым больш калі гулець першы раз.

«Чырвонаармеец» у акулерах, які мне чамусьці нагадаў прапаванага ў страшыня 30-я былога ўдзельніка грамадзянскай вайны (такіх у фільмах часта паказваюць).

Аўт) вельмі хутка «скарываюся мною»: пайшоў маёй пешкай b2-b3. Рассторыў тым, што ўмудрыўся хутка страціць сваёго ферзя. «Усё, праиграем, і так сорамна, што немцам», — перажываў я за сваёго гульца. Але, які ні дзіну, мой гулец патым умудрыўся, доўга не зацягваючы, «забіць» ферзя праціўніка.

Вясокі «немец», у адрозненне ад «нашага», гуляў вельмі наполеўна. І магло паказвацца, што усё жыццё іграе ў «жывыя шахматы». Ён мо узв'язі сваю фігуру за плячо літаральна павесіў на тую клетку, якая патрэбна, а часам і нагамі на дошцы паказваў, куды трэба стаць...

Наш гулец — насамрэч інтэлігент — доўга думаў, у тым ліку і я правільна агучыць чарговы ход.

Гульня зацягнулася. Мо каб гулялі прафесіяналы, усё завяршылася бы значна хутчэй. А мо ў гэтым выпадку не было б так цікава назіраць за працэсам? Наш «ферзь» — дзяўчынка і літаральна перавесіў на тую клетку, якая патрэбна, а часам і нагамі на дошцы паказваў, куды трэба стаць...

Наш гулец — насамрэч інтэлігент — доўга думаў, у тым ліку і я правільна агучыць чарговы ход. Гульня зацягнулася. Мо каб гулялі прафесіяналы, усё завяршылася бы значна хутчэй. А мо ў гэтым выпадку не было б так цікава назіраць за працэсам? Наш «ферзь» — дзяўчынка і літаральна перавесіў на тую клетку, якая патрэбна, а часам і нагамі на дошцы паказваў, куды трэба стаць...

Наш гулец — насамрэч інтэлігент — доўга думаў, у тым ліку і я правільна агучыць чарговы ход. Гульня зацягнулася. Мо каб гулялі прафесіяналы, усё завяршылася бы значна хутчэй. А мо ў гэтым выпадку не было б так цікава назіраць за працэсам? Наш «ферзь» — дзяўчынка і літаральна перавесіў на тую клетку, якая патрэбна, а часам і нагамі на дошцы паказваў, куды трэба стаць...

Наш гулец — насамрэч інтэлігент — доўга думаў, у тым ліку і я правільна агучыць чарговы ход. Гульня зацягнулася. Мо каб гулялі прафесіяналы, усё завяршылася бы значна хутчэй. А мо ў гэтым выпадку не было б так цікава назіраць за працэсам? Наш «ферзь» — дзяўчынка і літаральна перавесіў на тую клетку, якая патрэбна, а часам і нагамі на дошцы паказваў, куды трэба стаць...

Наш гулец — насамрэч інтэлігент — доўга думаў, у тым ліку і я правільна агучыць чарговы ход. Гульня зацягнулася. Мо каб гулялі прафесіяналы, усё завяршылася бы значна хутчэй. А мо ў гэтым выпадку не было б так цікава назіраць за працэсам? Наш «ферзь» — дзяўчынка і літаральна перавесіў на тую клетку, якая патрэбна, а часам і нагамі на дошцы паказваў, куды трэба стаць...

Наш гулец — насамрэч інтэлігент — доўга думаў, у тым ліку і я правільна агучыць чарговы ход. Гульня зацягнулася. Мо каб гулялі прафесіяналы, усё завяршылася бы значна хутчэй. А мо ў гэтым выпадку не было б так цікава назіраць за працэсам? Наш «ферзь» — дзяўчынка і літаральна перавесіў на тую клетку, якая патрэбна, а часам і нагамі на дошцы паказваў, куды трэба стаць...

Наш гулец — насамрэч інтэлігент — доўга думаў, у тым ліку і я правільна агучыць чарговы ход. Гульня зацягнулася. Мо каб гулялі прафесіяналы, усё завяршылася бы значна хутчэй. А мо ў гэтым выпадку не было б так цікава назіраць за працэсам? Наш «ферзь» — дзяўчынка і літаральна перавесіў на тую клетку, якая патрэбна, а часам і нагамі на дошцы паказваў, куды трэба стаць...

Наш гулец — насамрэч інтэлігент — доўга думаў, у тым ліку і я правільна агучыць чарговы ход. Гульня зацягнулася. Мо каб гулялі прафесіяналы, усё завяршылася бы значна хутчэй. А мо ў гэтым выпадку не было б так цікава назіраць за працэсам? Наш «ферзь» — дзяўчынка і літаральна перавесіў на тую клетку, якая патрэбна, а часам і нагамі на дошцы паказваў, куды трэба стаць...

Наш гулец — насамрэч інтэлігент — доўга думаў, у тым ліку і я правільна агучыць чарговы ход. Гульня зацягнулася. Мо каб гулялі прафесіяналы, усё завяршылася бы значна хутчэй. А мо ў гэтым выпадку не было б так цікава назіраць за працэсам? Наш «ферзь» — дзяўчынка і літаральна перавесіў на тую клетку, якая патрэбна, а часам і нагамі на дошцы паказваў, куды трэба стаць...

Наш гулец — насамрэч інтэлігент — доўга думаў, у тым ліку і я правільна агучыць чарговы ход. Гульня зацягнулася. Мо каб гулялі прафесіяналы, усё завяршылася бы значна хутчэй. А мо ў гэтым выпадку не было б так цікава назіраць за працэсам? Наш «ферзь» — дзяўчынка і літаральна перавесіў на тую клетку, якая патрэбна, а часам і нагамі на дошцы паказваў, куды трэба стаць...

Наш гулец — насамрэч інтэлігент — доўга думаў, у тым ліку і я правільна агучыць чарговы ход. Гульня зацягнулася. Мо каб гулялі прафесіяналы, усё завяршылася бы значна хутчэй. А мо ў гэтым выпадку не было б так цікава назіраць за працэсам? Наш «ферзь» — дзяўчынка і літаральна перавесіў на тую клетку, якая патрэбна, а часам і нагамі на дошцы паказваў, куды трэба стаць...

Наш гулец — насамрэч інтэлігент — доўга думаў, у тым ліку і я правільна агучыць чарговы ход. Гульня зацягнулася. Мо каб гулялі прафесіяналы, усё завяршылася бы значна хутчэй. А мо ў гэтым выпадку не было б так цікава назіраць за працэсам? Наш «ферзь» — дзяўчынка і літаральна перавесіў на тую клетку, якая патрэбна, а часам і нагамі на дошцы паказваў, куды трэба стаць...

Наш гулец — насамрэч інтэлігент — доўга думаў, у тым ліку і я правільна агучыць чарговы ход. Гульня зацягнулася. Мо каб гулялі прафесіяналы, усё завяршылася бы значна хутчэй. А мо ў гэтым выпадку не было б так цікава назіраць за працэсам? Наш «ферзь» — дзяўчынка і літаральна перавесіў на тую клетку, якая патрэбна, а часам і нагамі на дошцы паказваў, куды трэба стаць...

Наш гулец — насамрэч інтэлігент — доўга думаў, у тым ліку і я правільна агучыць чарговы ход. Гульня зацягнулася. Мо каб гулялі прафесіяналы, усё завяршылася бы значна хутчэй. А мо ў гэтым выпадку не было б так цікава назіраць за працэсам? Наш «ферзь» — дзяўчынка і літаральна перавесіў на тую клетку, якая патрэбна, а часам і нагамі на дошцы паказваў, куды трэба стаць...

Наш гулец — насамрэч інтэлігент — доўга думаў, у тым ліку і я правільна агучыць чарговы ход. Гульня зацягнулася. Мо каб гулялі прафесіяналы, усё завяршылася бы значна хутчэй. А мо ў гэтым выпадку не было б так цікава назіраць за працэсам? Наш «ферзь» — дзяўчынка і літаральна перавесіў на тую клетку, якая патрэбна, а часам і нагамі на дошцы паказваў, куды трэба стаць...

Наш гулец — насамрэч інтэлігент — доўга думаў, у тым ліку і я правільна агучыць чарговы ход. Гульня зацягнулася. Мо каб гулялі прафесіяналы, усё завяршылася бы значна хутчэй. А мо ў гэтым выпадку не было б так цікава назіраць за працэсам? Наш «ферзь» — дзяўчынка і літаральна перавесіў на тую клетку, якая патрэбна, а часам і нагамі на дошцы паказваў, куды трэба стаць...

Наш гулец — насамрэч інтэлігент — доўга думаў, у тым ліку і я правільна агучыць чарговы ход. Гульня зацягнулася. Мо каб гулялі прафесіяналы, усё завяршылася бы значна хутчэй. А мо ў гэтым выпадку не было б так цікава назіраць за працэсам? Наш «ферзь» — дзяўчынка і літаральна перавесіў на тую клетку, якая патрэбна, а часам і нагамі на дошцы паказваў, куды трэба стаць...

Наш гулец — насамрэч інтэлігент — доўга думаў, у тым ліку і я правільна агучыць чарговы ход. Гульня зацягнулася. Мо каб гулялі прафесіяналы, усё завяршылася бы значна хутчэй. А мо ў гэтым выпадку не было б так цікава назіраць за працэсам? Наш «ферзь» — дзяўчынка і літаральна перавесіў на тую клетку, якая патрэбна, а часам і нагамі на дошцы паказваў, куды трэба стаць...

Наш гулец — насамрэч інтэлігент — доўга думаў, у тым ліку і я правільна агучыць чарговы ход. Гульня зацягнулася. Мо каб гулялі прафесіяналы, усё завяршылася бы значна хутчэй. А мо ў гэтым выпадку не было б так цікава назіраць за працэсам? Наш «ферзь» — дзяўчынка і літаральна перавесіў на тую клетку, якая патрэбна, а часам і нагамі на дошцы паказваў, куды трэба стаць...

Наш гулец — насамрэч інтэлігент — доўга думаў, у тым ліку і я правільна агучыць чарговы ход. Гульня зацягнулася. Мо каб гулялі прафесіяналы, усё завяршылася бы значна хутчэй. А мо ў гэтым выпадку не было б так цікава назіраць за працэсам? Наш «ферзь» — дзяўчынка і літаральна перавесіў на тую клетку, якая патрэбна, а часам і нагамі на дошцы паказваў, куды трэба стаць...

Наш гулец — насамрэч інтэлігент — доўга думаў, у тым ліку і я правільна агучыць чарговы ход. Гульня зацягнулася. Мо каб гулялі прафесіяналы, усё завяршылася бы значна хутчэй. А мо ў гэтым выпадку не было б так цікава назіраць за працэсам? Наш «ферзь» — дзяўчынка і літаральна перавесіў на тую клетку, якая патрэбна, а часам і нагамі на дошцы паказваў, куды трэба стаць...

Наш гулец — насамрэч інтэлігент — доўга думаў, у тым ліку і я правільна агучыць чарговы ход. Гульня зацягнулася. Мо каб гулялі прафесіяналы, усё завяршылася бы значна хутчэй. А мо ў гэтым выпадку не было б так цікава назіраць за працэсам? Наш «ферзь» — дзяўчынка і літаральна перавесіў на тую клетку, якая патрэбна, а часам і нагамі на дошцы паказваў, куды трэба стаць...

Наш гулец — насамрэч інтэлігент — доўга думаў, у тым ліку і я правільна агучыць чарговы ход. Гульня зацягнулася. Мо каб гулялі прафесіяналы, усё завяршылася бы значна хутчэй. А мо ў гэтым выпадку не было б так цікава назіраць за працэсам? Наш «ферзь» — дзяўчынка і літаральна перавесіў на тую клетку, якая патрэбна, а часам і нагамі на дошцы паказваў, куды трэба стаць...

патэлефанавалі на мабільны, а тая пачакай, бо «мною гуляецца»... Паколькі дырэктар музея вельмі хацела убачыць гульню збоку, я напарасі адну кемлівую дзяўчынку замаяніць яе. Школьніца без дыпламагі дарослых адразу зразумела куды ёй са сваёй пазіцыі трэба хадзіць. Адураду ў такім узросце (11-12 гадоў) зарыентавацца на вялікай дошцы — малайчына!

А я проста на дошцы паспеў прасвецці міні-рэкламнаму кампанію «Звязды». Дама, якая убачыла, што я задаю пытанні ўдзельнікам і арганізатарам, зразумела, што я — прадстаўнік СМІ. І вельмі цікавілася ў мяне, у якой газеце і калі будзе надрукаваны артыкул.

А маг бы стаць ферзём

Ужо калі гадзіны гульцы мною і іншымі «фігурамі» ў «жывыя шахматы». Я нават засумаваў. Музыка б не перашкодзіла. А мо і лекцыя па тэорыі шахматнай гульні...

Многія зрабілі ўсяго чатыры ходы. І літаральна ў двух хатах я быў ад таго, каб стаць ферзём. На жаль, не стаў. Але ўпэўнены, і многія назіральнікі гульні са мною пагадзіліся б, што калі б мая пешка стала «каралевай», «чырвонаармеец» адназначна выйграў бы.

Падчас гульні ў нашага гульца з'явіўся «памочнік» — таксама з «чырвоных». А яшчэ яму спрабавала дапамагчы выйграць нашы «фігу-

ры». «Немец» жа гуляў «жорстка» і амаль што без падтрымкі з боку яго «таварышаў за зброй».

Некалькі «жывых фігур» напарасілі іх замаяніць. Я вытрымаў да таго, як мяне «забілі». І праз некалькі хаддоў пасля гэтага гульня скончылася... унічыю.

Адназначна, «жывыя шахматы» не маглі не спадабацца. Як падкрэслілі ў музеі, тое, што адбылося, можна лічыць генеральнай рэпетыцыяй. Ужо рыхтуюцца правесці чарговую гульню, улічваючы усё выяўленае падчас першай недахопы. Калі насамрэч працаваць працэс, можна ўстройць маштабнае дзеіства: з культурнай праграмай, можа, і гандлем — а чаму б і не!

Аляксандр ПУКШАНСКІ

Высокі «немец», у адрозненне ад «нашага», гуляў вельмі наполеўна. І магло паказвацца, што усё жыццё іграе ў «жывыя шахматы». Ён мо узв'язі сваю фігуру за плячо літаральна павесіў на тую клетку, якая патрэбна, а часам і нагамі на дошцы паказваў, куды трэба стаць...

Наш гулец — насамрэч інтэлігент — доўга думаў, у тым ліку і я правільна агучыць чарговы ход. Гульня зацягнулася. Мо каб гулялі прафесіяналы, усё завяршылася бы значна хутчэй. А мо ў гэтым выпадку не было б так цікава назіраць за працэсам? Наш «ферзь» — дзяўчынка і літаральна перавесіў на тую клетку, якая патрэбна, а часам і нагамі на дошцы паказваў, куды трэба стаць...

Наш гулец — насамрэч інтэлігент — доўга думаў, у тым ліку і я правільна агучыць чарговы ход. Гульня зацягнулася. Мо каб гулялі прафесіяналы, усё завяршылася бы значна хутчэй. А мо ў гэтым выпадку не было б так цікава назіраць за працэсам? Наш «ферзь» — дзяўчынка і літаральна перавесіў на тую клетку, якая патрэбна, а часам і нагамі на дошцы паказваў, куды трэба стаць...

Наш гулец — насамрэч інтэлігент — доўга думаў, у тым ліку і я правільна агучыць чарговы ход. Гульня зацягнулася. Мо каб гулялі прафесіяналы, усё завяршылася бы значна хутчэй. А мо ў гэтым выпадку не было б так цікава назіраць за працэсам? Наш «ферзь» — дзяўчынка і літаральна перавесіў на тую клетку, якая патрэбна, а часам і нагамі на дошцы паказваў, куды трэба стаць...

Наш гулец — насамрэч інтэлігент — доўга думаў, у тым ліку і я правільна агучыць чарговы ход. Гульня зацягнулася. Мо каб гулялі прафесіяналы, усё завяршылася бы значна хутчэй. А мо ў гэтым выпадку не было б так цікава назіраць за працэсам? Наш «ферзь» — дзяўчынка і літаральна перавесіў на тую клетку, якая патрэбна, а часам і нагамі на дошцы паказваў, куды трэба стаць...

Наш гулец — насамрэч інтэлігент — до